

южно отъ гара Букъ, въ Тракия. Пристигналъ единъ день Синапъ паша, разположилъ се на шатра високо надъ града и се канѣлъ да опожари и ограби Златоградъ. Било на връхъ лѣтенъ Атанасовденъ. Всичко като че било замрѣло, не се чувало ни шумъ, ни глѣчь. Когато ордата трѣбвало вече да потегли на грабежъ, когато билъ даденъ вече тржбенъ знакъ, като отъ невиделица долетѣли орлякъ птици и се нахвърлили съ остървение върху коне и хора. Съ страшенъ крѣсъкъ и размахване на криле птицитѣ нападнали и кълвѣли очитѣ на конетѣ. Не били пощадени и хората. Не могли да издържатъ животнитѣ тѣзи непосилни болки. Изплашили се и изпаднали въ ужасъ и хората на пашата отъ тази Божя напасть. Бързо се качили тѣ на конетѣ си и изчезнали задъ планинитѣ.

Така градътъ билъ спасенъ.

Чудна е гледката отъ Златоградъ, когато блеснатъ въ тъмнината освѣтенитѣ прозорци на манастирчето св. Атанасъ! Дивна е тогава вечерната картина на това българско родопско кѣтче, запълнено отъ камбанния звънъ, понесълъ се тихо надъ долината. Чувствуващъ, че нѣщо отдавна изчезнало се връща наново и залива съ радостъ и надежда буднитѣ планински чеда, издържали съ вѣкове напора на житейскитѣ мъки, окриляни само съ нѣкаква незнайна сила и вѣра въ бъдещето.
